

ลอสแอนเจลิส!

ตาม: บทกวีในหอโง่เงา...

บทประพันธ์ของ... รวม: 1000...

โกธกะทิง

- ๒๐ -

ละครวิทยุ บทประพันธ์ของ สก ภูมโรธิต
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดย คณะกาวดี
วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๐๐ เวลา ๙.๑๕ น.

(คนตรี)

พรณี: คุณกิจจะขึ้นไปพบคุณว่องเองใช่ไหมคะ
สงศรี: ใช่ค่ะ ขึ้นสองสามเค็มใช่ไหมคะ
พรณี: ค่ะ ขึ้นสอง หองริมสีกะ คิดนิกว่าคงหาไม่ยาก จะต้องให้คิดนิกขึ้นไปไหมคะ
สงศรี: ไม่ตองคะ ไม่ตอง

(เสียงปี่เท่ารับเดินออกไป)

พรณี: นี่ สมร เธอเห็นอะไรผิดปกติไหม
สมร: อะไร พรณี
พรณี: ผู้หญิงเมื่อกี้นะซี แกดูเหมือนชื่อสงศรี ทำทางดูก็ดูดีชอบกด พอเข้ามาก็แซว
ที่เดียว ทำไมถึงตองวิ่ง
สมร: เออ จริงขึ้นะ แกคงมีอะไรซ่อนอะไรแน ๆ
พรณี: ที่จริง การนัดพบกับผู้... ผู้จัดการ มันก็ไม่มีอะไรมากกว่า...อย่าพูดเลยดีกว่าเธอ
มันก็... จักกะจี้ใจ เปลา ๆ เรื่องพรณีมันไม่ใช่เรื่องคลาคลาหลายสักนิด
ไม่เห็นจะต้องรีบร้อนแบบนี้ คุณแกคิตาเหล็ดชอบกด ฉันว่าตองมีเรื่อง
สมร: มันเรื่องอะไร หรือว่าแกหนีใครมา
พรณี: นั่นสิ หนีเจ้าหนี้เสียก็ไมรู้ (หัวเราะอย่างขบขัน)
สมร: ผู้จัดการของเราเนี่ย มีเรื่องอะไรแปลก ๆ นะ โจ้เรื่องแบบนี้มีบ่อยที่สุด ฉันมาทำงาน
ที่นี่เพียงสามเดือน เห็นแกนัดแบบนี้หลายสิบครั้ง

พรณี มันเรื่องของคนโสด

สมร อ้อ คนโสดนี่เขาเป็นอย่างนี้หมดทุกคนหรือเธอ ถ้าเป็นแบบนี้เสียทุกคน

พวกเราก็กังแย้

พรณี มันก็ไม่แย้ มันอยู่ที่เรา ผู้ชายนะเธอ มันก็ใจแคบๆเสีย เธอจะไปหาเทพบุตร เห็นจะหาทำยาก ยิ่งสมัยนี้ด้วย ยิ่งไม่มีหวังจะเจอแน่นอน มันอยู่ที่เรา จันชอยินยัน

สมร อ้อ มันก็ควรจะอยู่ที่เรา

พรณี ควรอย่างยิ่งเสียเธอ ถ้าเราไม่ปล่อยให้เขาลากตัวไปหรืออยู่ในฟลอร์ หรือ เราไม่ลากตัวของเราไปเสียเอง เขาก็คงทำอะไรเราไม่ได้ อย่างคุณคนนี่ แกล้งตัวเองมาหาเขา แล้วจะไปว่าไฉนยังไง อย่างคุณนี่ว่า แกล้งไปใคร อยู่ที่ไหน

สมร อ้าว นั่นคุณนรารอออกมาอีกแล้ว เคี้ยวแกว่งขึ้นไปข้างบน ก็จะยุ่งกันใหญ่

(เสียงปีเท้าของนราเดินมาที่พรณี)

นรา ว่าไง พรณี ยังไม่มาอีกหรือ

พรณี เห็นจะยังกะ เจ้าใจว่าจะไม่มาเสียแล้วละกะ คุณมรจะเสียเวลาเปล่า

นรา นี่มันเพิ่งทำตุ้มกว่า จันจะรอ มันจะใคร่แล้วรอรอกไป เก็บไว้ในใจมันไม่คิ

พรณี รุ้รอรอนหรือกะ

นรา รอน เธออุหน่าฉันก็รู้ว่ามันรอนแค่นั้น อ้อ ~~ฉัน~~ ฉันทราบจากคนที่โต๊ะนั้น ว่า หลวงเพงมาที่นี่ เห็นว่าไปเข้าห้องอยู่ข้างบนไม่ใช่หรือ

พรณี กะ ไช้

นรา ฉันอยากไปคุยกับอาหลวงสักประเดี๋ยว

พรณี ประทานโทษกะ...เอ้อ...ท่านสั่งไว้ว่าอย่าให้ใครขึ้นไปรบกวนกะ

นรา อ้อ นั่นสั่งสำหรับคนอื่น ไม่ใช่สำหรับฉัน ฉันเป็นหลานท่าน เธอคงไม่ทราบ

พรณี แต่ว่า...เอ้อ...ท่านสั่งไว้ว่าอย่างนั้นนี่กะ กรุณาเถิดกะ อย่าให้ดิฉันถูกดู

นรา (หัวเราะ) อ้อ ไม่คุ้น อาตวามีแต่จะหัวเราะ ฉันจะสั่งตราคำขึ้นไปด้วย
อาตวามองเห็นตราคำเข้า ก็คงลืมดู เชนนั้น ๆ

พรวณีย์ ได้โปรดเถอะค่ะ ท่านสั่งอย่างนี้จริง ๆ คุณนรากรุณาสักหน่อยได้ไหมคะ

นรา ให้ฉันรับผิดชอบดีกว่า รับรองว่า อาตวามิคุ้นคุณก็แล้วกัน

(นราเดินขึ้นบันไดไป)

พรวณีย์ ค่ายจริงเชอ นี่จะทำยังงัยกันดี ผู้จัดการคงตกใจเงินเดือนฉันแน่

สมร ก็มันช่วยไม่ได้ ความจริงการไม่ให้คนขึ้นข้างบนมันก็ไม่ถูก แหกเขามาพัก เขาก็
คงมีเพื่อน จะไปห้ามเพื่อนเขายังงัย ฉันว่า ผู้จัดการสั่งเกินขอบเขต

พรวณีย์ ที่จริงทุกครั้งไม่เคยสั่งแบบนี้เลย วันนี้ทำไมถึงต้องสั่ง รู้สึกว่า ผู้จัดการแกล้งหา
อะไรอยู่ ผิดกับทุกครั้ง

สมร ก็เห็นจะมีอะไรอะไรพิเศษกระมัง คราวนี้คงจะพิเศษกว่าครั้งก่อน ๆ เอะ นั่นมัน
นายเบิ้มไม่ใช่หรือ

พรวณีย์ ไซ้ มาทำไมอีกล่ะ เห็นหัวเสียวุ่นวายอยู่เมื่อ

(เสียงฝีเท้าของเบิ้มดังมาที่พรวณีย์)

เบิ้ม ผู้จัดการอยู่ไหม

พรวณีย์ ไม่อยู่ ออกไปข้างนอก

เบิ้ม ผิดไปละ ออกไปไหน

พรวณีย์ ไม่ได้บอกไว้ ฉันไม่ทราบ

เบิ้ม ฉันรู้ว่าไม่ได้ไปไหน ให้อ่านประตูกันบอกว่า ผู้จัดการยังไม่ได้ผ่านประตูออกไปเลย

พรวณีย์ ออกไป ออกไปแน่ ยามไม่เห็นกระมัง

เบิ้ม (หัวเราะ) ผู้จัดการเขาสั่งไซ้ไหมคะไม่ให้ลุกบอกอย่าโกหกฉันดีกว่า คุณไปบอก
ผู้จัดการว่า ผมอยากพบ

พรรณี ขอโทษทีเถอะนายเบ้ม ผู้จัดการไม่อยู่จริง ๆ

เบ้ม อย่าโกหกกันซี เห็นหน้ากันบ่อย ๆ ยังจะโกหกกันอีกหรือ ถ้าคุณไม่ไปบอกฉันจะเข้าไปเอง

พรรณี นายเบ้มเข้าไปไม่ได้

เบ้ม ทำไม

พรรณี ผู้จัดการสั่งไว้ว่า ไม่ให้เข้าไป ถ้าไม่มีนัด

เบ้ม หนอย ผู้จัดการสั่งอีกแล้ว อย่ามาโกหกกันหนอยเลยนะ ฉันจะเข้าไปเอง คุณไม่ต้องเกี่ยวข้องกับ

พรรณี บอกว่าเข้าไปไม่ได้ เอ๊ะ นั่นนายเบ้มเป็นอะไร เดือดใจไหม

เบ้ม ไซ้ซี ทำไมจะไม่ไซ้ มันผีของไอเบ้ คุณรู้ไหมว่าทำไมฉันจึงต้องพบผู้จัดการ

พรรณี ฉันจะไปทราบได้อย่างไร

เบ้ม คุณแฉนี้ เห็นไหม นี่มันแฉมิด้ายเบ้ ถ้าฉันยกแขนรับไม่ทัน ป่านนี้ฉันก็เป็นผีเสื้ถนนไปแล้ว ไอ้เบ้มันเข้ามาทางเอาคือ ๆ ไอ้เบ้กับฉันไม่มีอะไรกัน ทำไมมันจึงแทงถ้าผู้จัดการเขาไม่ไซ้ มันจะแทงหรือ

พรรณี นายเบ้มรู้ได้อย่างไรว่า ผู้จัดการไซ้

เบ้ม ทำไมจะไม่รู้ ผู้จัดการของคุณเคยไซ้ให้ไอ้เบ้ไปฆ่าคนเสียนักก่อนักแล้ว ฉันรู้เรื่องทุกอย่าง ก็เพราะฉันรู้มากไปนี่แหละ เขาถึงได้สั่งไอ้เบ้ให้เก็บฉันเสีย

พรรณี หาเรื่องน่านายเบ้ม ผู้จัดการไม่ใช่คนอย่างนั้น

เบ้ม (หัวเราะ) คุณไม่รู้อะไร ผู้จัดการของคุณมันนักเลงใหญ่ ถ้าของเดือนสารพัดสงสัยใครเป็นสังเก็บ ไม่ต้องถาม นี่ไปสังเก็บไอ้สมุนคนหนึ่งที่พักยา เพราะมันไปบอกตำรวจให้มาจับของหนีภาษี แต่เขาไม่รู้ว่า เขาจะตายไม่รู้ตัว ไอ้คนที่ถูกเก็บมันบังเอิญเป็นน้องชายนักเลงใบ้ที่นั่น อีกไม่ช้าก็รู้เรื่องหรอก หมอนั่นมันมือปืนเมืองฆบมันต้องเก็บผู้จัดการของคุณแน่

พรรณี เผลอใจา จังหรือ นายเบ้ม

เบิ้ม จริงซี ทำไมจะไม่จริง มันชื่อไอ้ปลด

พรวณี รูปร่างเป็นอย่างนี้

เบิ้ม ผมหยิก ศาพอง คอสั้น ลำโพงมะขามขอเคียว

พรวณี ผมหยิก ศาพอง คายตะ งั้นมันก็มาแฉ่วนะซี

เบิ้ม ว่าไงนะ

พรวณี มันมาพักอยู่ข้างบนแล้ว แต่เวลาจกชื่อ ไม่ใช่ชื่อว่าปลด ชื่ออะไรนะ สมร

สมร ปลด นายปลด

พรวณี มันเปลี่ยนเป็นนายปลด

เบิ้ม นั่นแหละมันละ เคียวก็ได้คู่ดีทรอก ผู้จัดการของเธออายุสั้นแน่ ไปเที่ยวทำบาปไว้
ทั่วเมือง คู่สืบล่ะ แกสั่งฆ่าฉันไค้คงคอ นี่ฉันจะต้องพบแก ถ้าตกลงกันไม่ได้ ก็เห็นจะ
ต้องเก็บแกเสียบ้าง

พรวณี พูดอะไรอย่างนั้น

เบิ้ม อ้อ ฉันเจาแน่ เจาแกแน่นอน ถ้าแกไม่ยอมรับว่าใช่ใจไปแทงฉัน

พรวณี ฉันว่ายังงี้ดีกว่า นายเบิ้มนั่งพักให้สบาย ให้ใจคอหายโกรธเสียก่อนถึงค่อยพูดกัน
อย่าพูดเคียวนี้ เคียวไปกินใหญ่ นั่งพักที่ห้องเล็กนี่ก่อนนะจ๊ะ ฉันจะสั่งเบียร์มาให้

เบิ้ม ไม่ต้อง ฉันต้องการพบผู้จัดการว่องเคียวนี้ คุณอย่าเล่นตลกไม่ดีกว่า แกคงอยู่ใน
ห้องข้างบน เห็นบอกว่าคุณแขกไว้หาหุ้ม

(เบิ้มออกเดินผละออกไปขึ้นบันได)

พรวณี นายเบิ้ม ขึ้นไปไม่ได้

เบิ้ม ทำไมถึงไม่ได้ ขึ้นไค้ซี (เสียงโกศ หัวเราะ เสียงวิ่ง)

พรวณี คายตะ สมร แล้วจะทำยังไงกัน คุณนารักขึ้นไปที่คนหนึ่งแล้ว นี่นายเบิ้มอีกคนหนึ่ง
เราจะทำยังไงกัน ฉันถูกคักเงินเคียนแน่

โกรกกระทิง

- ๒๐ -

ละครวิทยุ มหานครหลวง สด กรมรถไฟ
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดย สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๐๐ เวลา ๘.๐๕ น.

(คนตรี)

พรณี คุณคิดจะขึ้นไปพบคุณว่องเองใช่ไหมคะ
สงศรี ใช่ค่ะ ขึ้นสองตามเดิมใช่ไหมคะ
พรณี ค่ะ ขึ้นสอง หวังรีบสุดค่ะ คิดันทีว่าคุณหาไม่ยาก จะต้องให้ฉันพาขึ้นไปไหมคะ
สงศรี ไม่ค่ะ คงจะไม่ต้อง

(เสียงปีเตอร์บินออกไป)

พรณี นี่ สมร เธอเห็นอะไรผิดปกติไหม
สมร อะไร พรณี
พรณี ผู้หญิงเมื่อกี้นี้ แกดูเหมือนชื่อสงศรี ท่าทางดูก็ดูกลมกลืน พอเข้ามาก็เขมว้าง
ที่เดียว ทำไมถึงค้องว้าง
สมร เธอ จริงขึ้นนะ แกคงมีอะไรซ่อนอะไรแน่ ๆ
พรณี ที่จริง การนัดพบกับคุณ ผู้จัดการ มันก็ไม่มีอะไรมากกว่า...อย่าพูดเลยดีกว่าเธอ
มันดู จักกะจี้ใจ เปลา ๆ เรื่องพรณีนั่นไม่ใช่เรื่องคลลชวาคบคายสักนิด
ไม่เห็นจะต้องรีบร้อนแบบนี้ คุณแกตาดีตาเหลืลกลลลล ฉันว่าคงมีเรื่อง
สมร มันเรื่องอะไร หรือว่าแกหนีใครมา
พรณี นั่นสิ หนีเจ้าหนี้เสียก็ไมรู้ (หัวเราะอย่างขบขัน)
สมร ผู้จัดการของเรา มีเรื่องอะไรแปลก ๆ นะ ได้เรื่องแบบนี้บ่อยที่สุด ฉันมาทำงาน
ที่นี่เพียงสามเดือน เห็นแกนักแบบนี้หลายสิบครั้ง

พรวณีย์ มันเรื่องของคนโศก

สมร ลีด คนโศกนี่เขาเป็นอย่างนี้หมดทุกคนหรือเชล ถ้าเป็นแบบนี้เสียทุกคน พวกเราก็กังแย

พรวณีย์ มันก็ไม่แย มันอยู่ที่เรา ผู้ชายนะเชล มันก็ใจแป้เสีย เธอจะไปหาเทพบุตร เห็นจะหาทายายาก ยิ่งสมัยนี้ด้วย ยิ่งไม่มีหวังจะเจอแน่นอน มันอยู่ที่เรา ฉันทขยียัน

สมร ลีด มันก็ควรจะอยู่ที่เรา

พรวณีย์ ควรอย่างยิ่งเทียวเชล ถ้าเราไม่ปล่อยให้เขาลากตัวไปรลคอยู่ในพลอร์ หรือเราไม่ลากตัวของเราไปเสียเอง เขาก็คงทำอะไรเราไม่ได้ อย่างคุณคนนี่ แกล้งตัวเองมาหาเขา แล้วจะไปว่าไคยังใจ อยากรู้กันว่า แกล้งปนใคร อยู่ที่ไหน

สมร ลีว นั่นคุณนราออกมาอีกแล้ว เทียวแกวิ่งขึ้นไปข้างบน ก็ะยุ่งกันใหญ่

(เสียงฝีเท้าของนราเดินมาที่พรวณีย์)

นรา ว่าไง พรวณีย์ ยังไม่มาอีกหรือ

พรวณีย์ เห็นจะยังกะ เข้าใจว่าจะไม่มาเสียแล้วละกะ คุณรอจะเสียเวลาเปล่า

นรา นี่มันเพิ่งทำท่าบอกว่า ฉันทจะรอ มันจะไครู้แล้วรูลอกไป เก็บไว้ในใจมันไม่คิด

พรวณีย์ รูละร่อนหรือกะ

นรา ร่อน เธออุทหน้าฉันทรู้ว่ามีร่อนแค่ไหน ลีด ~~มัน~~ ฉันททราบจากคนที่เือนัน ว่า หลวงเทพมาที่นี่ เห็นว่าไปเขาห้องอยู่ข้างบนไม่ใช่หรือ

พรวณีย์ กะ ไช

นรา ฉันทอยากไปคุยกับดาหลวงสักประเดี๋ย

พรวณีย์ ประทานโทษกะ... เอ... ท่านสั่งไว้ว่าอย่าให้ใครขึ้นไปรบกวนกะ

นรา ลีด นั่นสั่งสำหรับคนอื่น ไม่ใช่สำหรับฉันท ฉันทเป็นหลานท่าน เชลคงไม่ทราบ

พรวณีย์ แต่ว่า... เอ... ท่านสั่งไว้อย่างนั้นนี่กะ กรุณาเถิดกะ อย่าให้ฉันทถูก

นรา (หัวเราะ) ลอ ไม่คุ้น อาหลวงมีแค่หัวเราะ ฉันจะสั่งคราคำขึ้นไปด้วย
อาหลวงเห็นคราคำเข้า ก็คงดีมีคู่ เขื่อน ๆ

พรวณี ได้ไปรคเถละคะ ท่านสั่งอย่างนี้จริง ๆ คุณนรากรูณาสักหน่อยได้ไหมคะ

นรา ให้ฉันรับผิดชอบดีกว่า รับรองว่า อาหลวงไม่คู่คุณก็แล้วกัน

(นราเดินขึ้นบันไดไป)

พรวณี ค่ายจริงเธอ นี่จะทำยังไงกันดี ผู้จัดการคงคิดเงินเดือนฉันแน่

สมร ก็มันช่วยไม่ได้ ความจริงการไม่ให้คนขึ้นข้างบนนั้นก็ไม้อุก แหกเขามาพัก เขาก็
ต้องมีเพื่อน จะไปห้ามเพื่อนเขายังไง ฉันว่า ผู้จัดการสั่งเกินขอบเขต

พรวณี ที่จริงทุกครั้งไม่เคยสั่งแบบนี้เลย วันนี้ทำไมถึงต้องสั่ง รู้สึกว่า ผู้จัดการแกล้งอะไร
อะไรอยู่ ผิดกับทุกครั้ง

สมร ก็เห็นจะมีอะไรพิเศษกระมัง คราวนี้คงจะพิเศษกว่าครั้งก่อน ๆ ละนะ นั่นมัน
นายเบิ้มไม่ใช่หรือ

พรวณี ใช่ มาทำไมอีกล่ะ เห็นหัวเสียวนวายนอยู่เมื่อ

(เสียงฝีเท้าของเบิ้มดังมาที่พรวณี)

เบิ้ม ผู้จัดการอยู่ไหม

พรวณี ไม่อยู่ ออกไปข้างนอก

เบิ้ม ผิดไปละ ออกไปไหน

พรวณี ไม่ได้บอกไว้ ฉันไม่ทราบ

เบิ้ม ฉันรู้ว่าไม่ได้ไปไหน ให้อ่านประตุนั้นบอกว่า ผู้จัดการยังไม่ได้ผ่านประตูออกไปเลย

พรวณี ออกไป ออกไปแน่ ยามไม่เห็นกระมัง

เบิ้ม (หัวเราะ) ผู้จัดการเขาสั่งให้ใหม่ล่ะ ไม่ใช่คุณบอก อย่าโกหกกันดีกว่า คุณไปบอก
ผู้จัดการว่า ผมอยากพบ

พรรณี ชลโหมที่เดอะนายเบิ้ม ผู้จัดการไม่อยู่จริง ๆ

เบิ้ม อ่า โทกกันซี เห็นหน้ากันเลย ๆ ยังจะโทกกันอีกหรือ ถ้าคุณไม่ไปบอก
ฉันจะเข้าไปเอง

พรรณี นายเบิ้มเข้าไปไม่ได้

เบิ้ม ทำไม

พรรณี ผู้จัดการสั่งไว้ว่า ไม่ให้เข้าไป ถ้าไม่มีคน

เบิ้ม หนอย ผู้จัดการสั่งอีกแล้ว อ่ามาโทกกันหน่อยเลยน้า ฉันจะเข้าไปเอง คุณไม่ต้อง
เกี่ยวคึกว่า

พรรณี บอกว่าเข้าไปไม่ได้ เอ๊ะ นั่นนายเบิ้มเป็นอะไร เลือดโซ่ไหม

เบิ้ม โซ่ซี ทำไมจะไม่โซ่ มีคนไขข้อของไอเป้ คุณรู้ไหมว่าทำไมฉันจึงต้องพบผู้จัดการ

พรรณี ฉันจะไปทราบไคยังงิ

เบิ้ม คุณเคยเห็นไหม มีมันแผลมิกคล้ายเป้ ถ้าฉันยกแขนรับไม้ตี ป่านนี้ฉันก็เป็นผี ^{เสีย}
ถนนไปแล้ว ไอ้เบิ้มมันเข้ามาแทงเอาคี่ด ๆ ไอ้เป้กับฉันไม่มีอะไรกัน ทำไมมัน ^{ถึง}
ถ้าผู้จัดการเขาไม่โซ่ มันจะแทงหรือ

พรรณี นายเบิ้มรู้ไคยังงิว่า ผู้จัดการโซ่

เบิ้ม ทำไมจะไม่รู้ ผู้จัดการของคุณเคยโซ่ให้ไอ้เป้ไปฆ่าคนเสียนักค่อนักแล้ว ฉันรู้เรื่อง
ทุกเรื่อง ก็เพราะฉันรู้มากไปนี่แหละ เขาถึงได้สั่งไอ้เป้ให้เก็บฉันเสีย

พรรณี หาเรื่องน้า นายเบิ้ม ผู้จัดการไม่ใช่คนอย่างนั้น

เบิ้ม (หัวเราะ) คุณไม่รู้อะไร ผู้จัดการของคุณมันนักเลงใหญ่ ถ้าของเดือนสารพัด
สงสัยใคร เป็นสิ่งเก็บ ไม่ต้องถาม นี่ไปสั่งเก็บไอ้สมุนคนหนึ่งที่พักยา เพราะมันไป
บอกตำรวจให้มาจับของหนีภาษี แต่เขาไม่รู้ว่า เขาจะตายไม่รู้ตัว ไอ้คนที่ถูกเก็บ
มันบังเอิญเป็นน้องชายนักเลงนั้นที่นั่น อีกไม่ช้าก็รู้เรื่องหมด หมดนั้นมันมือปืนเมืองช
มันต้องเก็บผู้จัดการของคุณแน่

พรรณี (ตกใจ) จริงหรือ นายเบิ้ม

เบิ้ม จริงซี ทำไมจะไม่จริง มันชื่อไอ้ปลอก

พรวณี รูปร่างเป็นยังไง

เบิ้ม ผมหยิก คางพ่อง กอดสั้น ลำเป็นมะขามข้อเดียว

พรวณี ผมหยิก คางพ่อง คายละ งั้นมันก็มาแล้วนะซี

เบิ้ม งา ว่าไงนะ

พรวณี มันมาพักอยู่ข้างบนแล้ว แต่เวลาจกซี้ด ไม่ใช่ชื่อว่าปลอก ซี้ดละไรนะ สมร

สมร ปลุก นายปลุก

พรวณี มันเปลี่ยนเป็นนายปลุก

เบิ้ม นั่นแหละมันละ เกี้ยวก็ได้คู่ดีหรรษา ผู้จัดการของเขอลายี่สิบแน่ ไปเที่ยวทำบาปไว้
ทั่วเมือง คู่สีกุณ แก่สังฆาฉันใดลงคอ นี่ฉันจะต้องพบแก ถ้าตกลงกันไม่ได้ ก็เห็นจะ
ต้องเก็บแกลเสียบ้าง

พรวณี พูดอะไรอย่างนั้น

เบิ้ม อ้อ ฉันเจาแน่ เจาแกลแน่นอน ถ้าแกไม่ยอมรับว่าใช่ได้เบไปแทงฉัน

พรวณี ฉันว่ายังงี้ก็กว่า นายเบิ้มนั่งพักให้สบาย ให้ใจจดหยาโยกรบเสียก่อนถึงค่อยพูดกัน
อย่าพูดเดี๋ยวนี้ เเดียวไปกันใหญ่ นั่งพักที่ห้องเล็กนี่ก่อนนะจ๊ะ ฉันจะสั่งเบียร์มาให้

เบิ้ม ไม่ต้อง ฉันต้องการพบผู้จัดการวงศ์เดี๋ยวนี้ คุณอย่าเล่นลูกไม้ดีกว่า แก่คงอยู่ใน
ห้องข้างบน เห็นบอกว่าคุณแซกไว้หาหุ้ม

(เบิ้มออกเงินผละออกไปขึ้นบันได)

พรวณี นายเบิ้ม ขึ้นไปไม่ได้

เบิ้ม ทำไมถึงไม่ได้ ขึ้นได้ซี (เสียงโกลด หัวเราะ เสียงวิ่ง)

พรวณี คายละ สมร แล้วจะทำยังไงกัน คุณนราก็ขึ้นไปคนหนึ่งแล้ว ที่นายเบิ้มอีกคนหนึ่ง
เราจะทำยังไงกัน ฉันถูกตัดเงินเดือนแน่

สมร

(ถอนใจ) วันนี้นั้นอะไรกัน สับสนอดหม่านเดินไปทั้งโรงแรม

พรวณีย์

ปลดปล่อยไปตามเรื่องดีกว่า ยอมถูกคักเงินเถิด

(คนตรีขึ้นเพื่อยืดเวลา)

(ครั้นแล้วก็มีเสียงปี่ดัง ๓ นักช้อน ๆ กัน เสียงผู้หญิงหัวครีดยังขำขัน)

พรวณีย์

เกิดเรื่องแล้ว เร็วเข้าสมร

(เสียงปี่เพ้อวัง เสียงคนเอะอะ ถามกันวุ่นวาย แล้วก็มีเสียงผู้หญิงหัวครีดยังขำขันอย่างยาว)

(คนตรี)